

המקנא פרק ראשון סוטה

מסורת הש"ס

בפרק בפה רד. מטעם דברים ונשכר עד שהרגלו סולס לעבודה. בפריכה. שצורן גוף ומתגים וזוקה: ה"ג בעבודה קשה אמר רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן שהיו מחליפין וכו'. וזו היא "קשה", שכל שיהיו רגילים בקנה. ולמאן דאמר. (ב) "בפרק" קמח - צפה רה, הלי "בפרק" בתלמוד וזלי פריכה היא, דהכתיב "וומררו". ושופתות. פשטוהיו הסרי על גצי פירא - קרי לה שפיתה. אחת של חמיו. לרחון רגלי צעילון בעדה. בין שפתים. בין מלרי השלות, מקומות לנטעין. מנר גדול העדה גבוה מלאן, ומזירו מפאן, ומרין צלמלט. יונה. ישאל, שאלמר: תורה אור "ויזמי סמתי" (ש"ו 1). עוררתיה.

שהיתה פועה לוהד. פירש רבנו חננאל: *לומשת למישה ויואל הולד, כמו שעושים אלו עכשיו בזמני האשה.

בפרק". רבי ארעור אמר: בפה רד, רבי שמואל בר נחמני אמר: בפריכה. "וימררו את חיהם בעבודה קשה בחומר ובכלבנים" וגו'. אמר רבא: בתחילה בחומר ובכלבנים, ולבסוף "ובכל עבודה בשדה". "את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרק". אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: שהיו מחליפין מלאכת אנשים לנשים, ומלאכת נשים לאנשים. ולמד' נמי התם בפה רד - הכא ודאי בפריכה. דרש *רב עוריא: בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל מצרים. *בשעה שהזכות לשאוב מים, הקב"ה מזמן להם דגים קטנים בכדיהן, ושואבות ממצה מים ומחצה דגים, וכאות ושופתות שתי קדירות, אחת של חמין ואחת של דגים, ומוליכות אצל בעליהן לשדה. ומחיצות אותן, וסכות אותן, ומאכילות אותן, ומשקות אותן, ונוקקות להן בין שפתים, שנאמר: "אם תשכבון בין שפתים" וגו'. בשכר "תשכבון בין שפתים" וכו' ישראל לביות מצרים, שנאמר: "כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקק חרוץ". וכיון שמתעברות באות לבתיהם, וכיון שמוגזע זמן מוציהן, הולכות ויוצרות בשדה תחת התפוח, שנאמר: "תחת התפוח עוררתיה" וגו'. והקב"ה שורץ משמי מרום מי שמנוקק ומשפיר אותן, כחיה זו שמשפיר את הולד, שנאמר: "ומורותיה ביום הולדתה". וכן רחצה בים, ומכסהו עננין, וכן אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר: "ויניקוהו דבש מכלע ושמן" וגו'. וכיון שמוכרין בהן מצרים באין להורגן, ונעשה להם גם ונכרעין בפרקע, ומביאין שוורים וזורשין על גבן, שנאמר: "על גבי חרשו חורשים" וגו'. לאחר שהולכות היו מבעצמן ויוצאין פעשכ השדה, שנאמר: "וכבה עצמה השדה נתיה". וכיון שמתגדלן באין עדרים עדרים לבתיהן, שנאמר: "ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדים". אל תקרי "בעדי עדים" אלא בעדי עדרים. ובשנגלה הקב"ה על הים - הם הפירוהו תחלה, שנאמר: "זה אלי ואנוהו". "ויאמר מלך מצרים למינות העבריות" וגו'; רב ושמואל; חד אמר: אשה ובתה, וחד אמר: בדה וחמותה. מ"ד אשה ובתה - יוכרד ומרים. ומ"ד בדה וחמותה - יוכרד ואלישבע. תניא כמ"ד אשה ובתה, דתניא: שפחה - זו יוכרד, ולמה נקרא שמה שפחה - שמשפרת את הולד. ד"א: שפחה - שפרו ורבו ישראל בימיה. פועה - זו מרים, ולמה נקרא שמה פועה - שהיתה פועה ברוח הקודש, ואומרת: עתידה אמי שתלד בן שמושיע את ישראל. "ויאמר בידרדן את העבריות" וגו'. מאי אבנים? א"ר חנן: סימן גדול מפר להן. אמר להן: בשעה שפורעת לייד ריכותיה מצטננות באבנים. ואית דאמר: כדכתיב "וארד בית היוצר והנה הוא עושה מלאכה על האבנים", מה יוצר זה - ירד מפאן וירד מפאן וסדן באמצע, אף אשה - ירד מפאן וירד מפאן והולד באמצע. "אם בן הוא והמתה אותו". א"ר חנינא: סימן גדול מפר להן: בן פנוי למטה, בת פניה למעלה. "ותיראן המינות את האלהים ולא עשו פאשר דבר אליהן" וגו' - "להן" מיבעי ליה! א"ר יוסי בר' חנינא: מלמד שתבען לדבר עבירה ולא נתבעו. "ותחיינן את הידרים". תנא: לא דין שרא המיתו אותן, אלא שהיו מספיקות להם מים ומזון. "ותאמרן המינות אל פרעה פי לא בנשים" וגו'. מאי חיות? אילימא חיות ממש - אפוי חיה מי לא צריכה חיה אחריתי לאוולה? אלא אמרו לו: אומה זו כחיה נמשלה; יהודה - "גור ארוה", דן - "יהי דן נחש", נפתלי - "איהל שרחה", בנימין - "חמור גרם", יוסף - "בכור שור", בנימין - "זאב יטרף". דכתיב ביה - פתיב ביה, ודלא פתיב ביה - פתיב (ביה): "מה אמר לבניא בין אריות רבצה" וגו'. "ויהי פי יראו המינות את האלהים ויעש להם בתים". רב ושמואל; חד אמר: פתי כהונה וקויה, וחד אמר: פתי מלכות. מ"ד פתי כהונה וקויה - אהרן וכושה, ומ"ד פתי מלכות - דוד נמי מפורים קאחתי, דכתיב: "ותמת עזובה (אשת פלב) ויפקח לו כלב את אפרת ותלד לו את חור", וכתיב: "ודוד בן איש אפרתי" וגו'. s. "ובלב בן חצרון הוליד את עזובה ואת יריעות ואלה בניה ישר ושוכב וארדון". בן חצרון? בן יפנה הוא! בן שפנה מעצת מרגלים. ואפתי בן קנו הוא, דכתיב: "וינכרה עתניאל בן קנו אחי כלב"! *אמר רבא: חורגו דקנו תוה. דיקא

וכ"כ בערך ערך פע ר' ע"ז

ס"א רבי עקיבא

יומא ע"ה

שמה חבלתך אכר

ס"א ונתן להם

שמות כו

ס"א ל"ג

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולמחר
לחמך נמי בפסוק: (ב) ד"ה
וכל וכו' יומים הס"ד
ואח"כ מ"ה בן שנפנה כליל
ותיבות בן יפנה נחמק:

(א) רש"י ד"ה ולמחר
לחמך נמי בפסוק: (ב) ד"ה
וכל וכו' יומים הס"ד
ואח"כ מ"ה בן שנפנה כליל
ותיבות בן יפנה נחמק:

שמות ח

שמואל ח

במדבר יג

שופטים ח

(מסורה טו. ע"ש)

דיקא